

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DONDERNOTEN

Kindertoneelstuk

door

An Wuyts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2274

PERSONAGES

Pauline : 13-jarig meisje

Bram : 9-jarige jongen, broer van Pauline

Toet : nar in het paleis, is bang van alles

Truus : moeder van Toet, kuisvrouw in het paleis (spreekt event. dialect)

Vrouwtje Saar : moeder van Truus, grootmoeder van Toet

Oct : inktvis, handlanger van het watermonster

Opus : inktvis, handlanger van het watermonster

Bubbel : watermonster

Prins : 13 jaar

Dalle : dikke zwerver

Soppe : dunne zwerver met spraakgebrek

Meisje : meisje op de kermis

Carmella : waarzegster

Leeuw

DECOR

Halverwege het decor wordt een doek gespannen, waarvoor de scènes in de slaapkamer van Pauline en op de kermis zich afspelen. (Ondertussen kan achter dit doek een ander decor klaargezet worden.)

De taferelen in het bos spelen zich af voor het grote doek.

Het huisje van Vrouwtje Saar en de kooi van de leeuw bevinden zich op een klein extra podium vóór het doek. (rechts)

Voor de onderwaterwereld en de slaapkamer van de prins wordt het hele podium gebruikt.

Kamer van Pauline : gezellig licht, ingericht als slaapkamer van een romantisch 13-jarig meisje.

Het bos : Schemerig licht, eventueel een afgezaagde boomstronk, een boompje, dennenproppen op de grond, bosgeluiden.

Huis van Vrouwtje Saar : Extra podium rechts van het grote podium. Er staat een schommelstoel, een oude schemerlamp, een rieten mand of een kist met kussens. Gezellig licht. Kachel met pot dampende chocomelk. Klein salontafeltje.

Onder water : Onderwaterplanten, rotsblokken, een oude kooi, eventueel bewegende fluorescerende vissen, blacklight, onderwatermuziek.

Slaapkamer van de prins : In het midden een slijk bed. In een hoek een grote open haard – opzij een badkuip met een opgevouwen paravent ernaast.

Op de kermis : In het midden vooraan staat de tent van de waarzegster. Eventueel op de achtergrond nog een ander kermiskraam waar af en toe figuranten langskomen.

Scène 1

In de slaapkamer van Pauline.

(Pauline ligt op haar bed, met haar kamerjas aan, te dromen van prins Leo Caprio, op wie ze stapelverliefd is.)

PAULINE : *(zingt)* O-o-o-o-o Leo Caprio, liefste prins ik mis je zo... *(Zucht dromerig, staat recht, gaat naar de schildersezel, waarop een zelfgeschilderd portret van de prins hangt. Ze doet haar kamerjas uit. Daaronder heeft ze een belachelijk zilveren kleding aan. Ze doet een felgekleurde boasjaal aan, neemt het portret van de prins en begint ertegen te praten.)* Goeienavond prins Leo Caprio *(Buiginkje. Imitiert dan de stem van de prins, terwijl ze het portret beweegt.)* Goeienavond, schoonheid. Wat heb jij een mooi kleding aan... *(eigen stem)* Ja, dank u, dat heb ik zelf gemaakt... *(stem prins)* Prachtig, prachtig. Jij bent echt het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien. Hoe heet jij?... *(eigen stem)* Pauli... euh... prinses Pauline. *(stem prins)* Prinses Pauline, wil jij met mij dansen? *(eigen stem)* Ja graag. *(Pauline danst met het portret van de prins door haar kamer – neuriet een lied. Bram, haar jongere broer, komt haastig binnenlopen.)*

BRAM : Pauline, heb jij mijn... *(Ziet dan Pauline dansen in haar zilveren kleding. Hij proest het uit van het lachen.)* 't Is toch niet waar... hahaha... ben je weer van die prins aan 't dromen... haha... en waar heb je dat carnavalskleding vandaan?

PAULINE : *(Op haar tenen getrapt/kwaad)* Als je dit prachtige zilveren kleding bedoelt; dat heb ik zelf gemaakt. En ik ben niet van de prins aan 't dromen: ik ben met hem aan 't dansen!!

BRAM : *(begint nog harder te lachen)* Aan 't dansen? Hahaa, met de prins? Pauline, wordt eens eindelijk wakker, jong... Hahaha... *(Bram ziet dat Pauline razend wordt. Hij probeert zijn lach in te houden, maar dit lukt niet... hij proest het weer uit...)*

PAULINE : *(Heeft ondertussen haar kamerjas weer aangetrokken. Vliegt dan plots razend uit.)* Vervelend rotjong!! *(Bram schrikt van deze razende uitval en stopt geschrokken/verbaasd met lachen.)* Jij snapt er natuurlijk weer helemaal

niets van! Stomme snotneus! Wat doe jij trouwens in mijn kamer? Jij hebt hier toch niks te zoeken?!

BRAM : *(voorzichtig)* Ik kwam alleen maar vragen of jij mijn...

PAULINE : Ik moet het niet weten! Maak maar dat je wegkomt!

BRAM : Maar... mijn bal... heb jij...

PAULINE : Ben je nu nog niet weg?! Mijn kamer uit zei ik!

(Bram loopt geschrokken weg. Pauline staat nog te koken, ziet in de hoek Brams bal liggen. Smijt hem nijdig achterna.)

BRAM : *(achter coulissen)* AUW!

(Pauline zet het portret van de prins terug op de schildersezal en gaat op haar bed zitten mokken.)

(Doek dicht)

Scène 2

In het bos.

(Bram komt op – bal onder zijn arm, loopt met gebogen hoofd – schopt dennenprop weg...)

BRAM : Pfff. Pauline met haar prins. Dat was nu toch helemaal niet nodig om zo kwaad te worden zeker! Ik hoop dat die verliefdheid vlug overgaat, want ze is tegenwoordig echt niet meer te genieten. *(gaat op boomstronk zitten)* Vroeger konden we zo leuk samen spelen, maar nu wil ze zich altijd maar schminken... en dromen van prins Leo Caprio... Pfh en met hem dansen... onnozele trien.

(Ondertussen is Truus, dienstmeid in het paleis, opgekomen. Ze heeft een wit schortje voor, een doekje op haar hoofd en ze heeft een plumeau bij. Ze bekijkt Bram van op een afstandje, stapt dan kordaat naar hem toe.)

TRUUS : Wat mankeert eraan manneke?

BRAM : *(Kijkt verbaasd op, weet niet wat te zeggen.)* Euh...

TRUUS : Jaja manneke, ge moogt het gerust vertellen zenne. Zeg het eens ne keer tegen Truus. Want er scheelt iets hé?! Jaja manneke. Dat zie ik altijd meteen. Want ik heb oog voor zo'n dingen hoor. Jaja. Als er iemand slecht gezind is, of verdrietig, dan zie ik dat direct. Jaja, want zo was koning Pav...

BRAM : *(onderbreekt Truus)* Pauline is verliefd op de prins.

TRUUS : *(enthousiast)* Verliefd? Och, hoe schoon. Maar... oei... is Pauline jouw vriendinnetje misschien? Want jaja, dat gebeurt dikwijls genoeg. Dan heb je zo'n schoon koppeltje, dan komt er ineens zo een rijke prins en huppakee, 't is...

BRAM : *(onderbreekt Truus)* Pauline is mijn zus.

TRUUS : Jouw zus?... En waarom vind je het dan zo erg dat ze verliefd is op de prins? Trouwens... op welke prins is ze verliefd?

BRAM : Op prins Leo Caprio natuurlijk.

TRUUS : Ooooch, hoe schoon. Jaja, da's zeker dat ze op prins Leo Caprio verliefd is. Da's ne knappe kerel ook hé? En ik kan het weten, want ik werk op het paleis en ik kuis elke dag zijn kamer. Jaja. 't Is ne knappe, maar wel ne sloddervos zenne, ochotochot. Alles laat ie op de grond liggen. *(Ziet dan weer dat Bram eigenlijk verdrietig is.)* Maar allé, waarom zit gij hier nu zo triest te zijn; verliefdheid is toch iets schoon manneke? *(gaat speels met plumeau over Brams hoofd.)*

BRAM : Dan heb je mijn zus nog niet gezien als ze verliefd is. Het is gewoon niet meer te doen. Ze kan niks meer verdragen van mij. Ze doet de hele tijd belachelijk en als ik daar dan eens mee lach, wordt ze razend kwaad. Het is niet normaal, ze gooit met dingen naar mijn hoofd... nee... ik vind het helemaal niet *(imiteert stem van Truus)* "schoon". Vroeger was het veel leuker; dan speelde ze met mij nog soldaatje enzo. Nu speelt ze alleen nog maar donderwolk.

TRUUS : Ochotochot. Da's wel zonde zeg. Jaja... *(kijkt peinzend, terwijl ze met haar plumeau over haar hoofd wrijft)* ... Hee, maar zeg. Ik heb een idee! Ik werk toch op het paleis, hé. Jaja. Ik ben de dienstmeid. Ik houd heel het paleis netjes. En dat doe ik goed zenne. Jaja. De koning is heel content over mij. Jaja. Heel het paleis blinkt vanbinnen dankzij *(wijst op zichzelf)* tadaa... Truus!... Maar allé. Wat ik eigenlijk wou zeggen is: mijn twee zonen Teut en Toet, zijn alle twee narren. Teut, da's de oudste, is nar van de koning, en Toet, da's de jongste, is nar voor de prins. En 't zijn goeie narren, zenne, hahaha. Jaja, ochotochot. De prins en de koning lachen zich altijd een kriek om al die grappen van onze Teut en onze Toet. Awel, wat ik eigenlijk wou zeggen... *(ziet Toet)* hé... als ge over den duivel spreekt... Joehoe! Toe-hoet! Kom eens hier, jong. *(Toet komt dichterbij en wrijft met een pijnlijk gezicht over zijn hoofd. Terwijl Toet dichterbij komt)* Zeg Toet, dit is... euh... hoe heet jij eigenlijk, manneke?

BRAM : Bram.

TRUUS : Toet, dit is... *(ziet dan pas Toets pijnlijke gezicht)* ... awel, jongske, wat mankeert eraan? Je trekt zo'n gezicht?

TOET : Die prins weer, natuurlijk. Deze keer gooide hij met een boek naar mijn hoofd... *(wrijft nog eens over zijn hoofd)* ... en 't was raak!

TRUUS : Maar allé, zeg. Wat is dat toch met die jeugd van tegenwoordig? Dat smijt maar met vanalles naar mekaars hoofd. Ochotochot. Waar trekt dat nu toch op? Dat is nu al de zoveelste keer deze week. Misschien zijn je grappen echt niet goed genoeg, Toet.

TOET : Jawel. Maar de prins is tegenwoordig toch altijd slechtgezind. *(Truus knikt instemmend – zucht)* Hij kan nergens meer om lachen. Hij vergeet altijd alles, of hij doet alles verkeerd en dan krijg ik de schuld. Pfff... *(gaat naast Bram op de grond zitten.)* ... en niemand weet waarom hij nu zo slechtgezind is.

BRAM : Is de prins ook verliefd misschien?

TOET : Verliefd? De prins? Dat denk ik niet. Die ziet nog geen meisjes staan. Trouwens, zoals hij nu is, zal geen enkel meisje hem willen, denk ik, zo'n knorpot.

TRUUS : Foei, Toet. Dat mag je niet zeggen. De prins is jouw baas, hoor! Jaja. En over je baas mag je zo niet spreken. Ochotochot, hij moest het eens horen, we zouden direct ops traat staan. Trouwens, tot voor kort was hij toch altijd vrolijk? Jaja. Hij was wel verstrooid, maar hij was vrolijk. Ik vind het toch wel vreemd dat hij ineens zo'n knorpot geworden is.

TOET : Foei, ma!

TRUUS : Oeps! Pardon. Jaja. Zeg, maar ik bedenk ineens iets. Toen ik klein was, heeft mijn moeder eens iets verteld. Zij was vroeger kokkin in het paleis. Enne, ja, zij vertelde ooit eens iets over een koning – Koning Boris Caprio heette hij – die ook ineens zo knorrig was, en na een hele tijd is hij daar toch van genezen. Maar hoe? Dat weet ik niet. Misschien moeten jullie maar eens naar haar toe gaan. Ze woont in een klein huisje, vlak bij de zee. Iedereen noemt haar Vrouwtje Saar. Zoek haar maar eens op. Zeg maar dat ik jullie gestuurd heb. En ik moet nu vliegensvlug terug naar het paleis. Oeioei. Ik heb hier veel te lang staan tetteren. Ik moet alle koninklijke WC's nog kuisen. Ochotochot. En dat zijn er veel, zenne. Allé, tot ziens hé. Doe mijn ma de groeten van mij. *(af)*

TOET : Jaja. 't Is al goed. Dag ma!

BRAM : Dag Truus.

(Bram en Toet gaan langs andere kant af.)

Scène 3

In het huis van Vrouwtje Saar.

(De schemerlamp gaat aan tegelijk met de spots. Toet en Bram zitten op de grond op kussens. Vrouwtje Saar zit in de schommelstoel.)

BRAM : ... en toen zei Truus dat we het maar eens aan u moesten vragen.

VROUWTJE SAAR : Jajaja. Mmm. Wat je over prins Leo Caprio vertelde lijkt inderdaad veel op wat er met koning Boris Caprio gebeurde. Mmm. Jajaja.

TOET : Vertel ons eens over die koning.

VROUWTJE SAAR : Jajaja... Mmm... Dat is ook weer zo lang geleden. Toen was ik nog een jong meisje. Ik werkte als kokkin in het paleis. Mijn vader was toen hofdokter.

BRAM : Hofdokter? Verzorgde hij dan de bloemen en groenten? Wij noemen dat tuinman.

TOET : Nee-ee. De hofdokter is gewoon de dokter in het paleis, de dokter van de koning. Dat noemen ze hofdokter.

VROUWTJE SAAR : Jajaja. Mmm. En toen koning Boris Caprio ineens, van de ene dag op de andere, veranderde in een vervelende knorpot, was de koningin heel ongerust. Want koning Boris was eigenlijk een heel vrolijke koning. Hij was wel verstrooid, dat wel, maar dat was eigenlijk meestal wel grappig.

BRAM : En wat deed de koningin dan?

VROUWTJE SAAR : Eerst liet ze alle narren uit het hele land naar het paleis komen om de koning aan het lachen te krijgen. Maar dat lukte niet. De koning liet zelfs al die narren opsluiten in de gevangenis.

TOET : (*geschrokken*) In de gevangenis? Waarom?

VROUWTJE SAAR : Gewoon, omdat hij hun grappen niet leuk vond.

TOET : Oeioei. Ik hoop dat de prins dat niet in zijn hoofd krijgt.

BRAM : Maar je sluit iemand toch niet op in de gevangenis, alleen maar omdat je zijn grappen niet leuk vindt.

VROUWTJE SAAR : Mmm. Neeneenee. Normaal niet. Maar ja, koning Boris Carprio was dan ook niet meer normaal. Het leek wel of hij betoverd was, zo hard was hij veranderd. Hij vloekte de hele dag, hij gooide met de bloempotten, de borden... Iedereen werd bang van hem. Zelfs de koningin werd bang van hem... Toen vroeg ze aan mijn vader of hij de koning eens wou onderzoeken.

BRAM : Was je vader dan niet bang voor hem?

VROUWTJE SAAR : Jawel, hij wachtte tot de koning sliep. Toen sloop hij stilletjes dichterbij en gaf de koning nog vlug een spuit met slaapmiddel, zodat hij zeker niet te vlug zou wakker worden.

TOET : Amai, da's durven zeg.

VROUWTJE SAAR : Jajaja. Mmmm. Mijn vader heeft de koning toen helemaal onderzocht en... hij heeft ook ontdekt wat er aan de hand was.

TOET : En?

VROUWTJE SAAR : Wel, koning Boris had – waarschijnlijk omdat hij zo verstrooid was – dondernoten gegeten.

BRAM : Dondernoten? Wat is dat voor iets?

VROUWTJE SAAR : Dat zijn noten die heel veel op kastanjes lijken. Ze zijn heel zeldzaam. Er staan nog maar enkele dondernotenvomen in het hele land. In de paleistuin staat er ook één. Het zijn hele mooie bomen, maar dondernoten mag je niet opeten.

TOET : Nee, dat klopt. Dat heeft mijn moeder me ooit eens verteld.

BRAM : Waarom niet? Zijn dondernoten giftig misschien?

TOET : Nee, niet echt, maar dondernoten zijn betoverd.

BRAM : Betoverd? Kom nou, dat geloof je toch zelf niet.

TOET : Jammaar, het is echt waar. Heel heel lang geleden heeft een stoute heks een vloek uitgesproken over de dondernotenvomen. Maar wat er dan juist zou gebeuren dat heeft moeder me nooit verteld.

VROUWTJE SAAR : Wel, de heks betoverde de noten van de bomen; al wie van deze noten zou eten, zou zijn hele leven slecht gezind zijn. Dat is natuurlijk heel erg... als je nooit meer blij kan zijn... Maar ook voor de andere mensen is het geen lachertje. Die zitten dan opgescheept met zo 'n knorpot.

TOET : Dus... als je dondernoten eet, word je plots – voor je hele leven – een vreselijke, slechtgezinde knorpot?

BRAM : Maar Truus zei toch dat koning Boris Caprio van z'n knorrigheid genezen was?

VROUWTJE SAAR : Ja, dat klopt, mijn vader heeft een oplossing gevonden, maar wat dat was weet ik niet. Hij zal alles wel opgeschreven hebben, maar hij bewaarde zijn papieren altijd in een kistje... wacht... ik zal het eens halen...

Kijk... in dit kistje zitten al mijn vaders doktersspullen en zijn boeken en zijn papieren. Maar ik krijg het niet open... De sleutel die op het kistje past is jaren geleden in zee gevallen.

TOET : 't Is toch niet waar zeker.

VROUWTJE SAAR : Jajaja, wel waar. Dat was toen mijn vader ginder... naar het eind van de pier ging... Hij stond daar dikwijls om na te denken...

Toen hij met pensioen ging, ging hij ook weer naar daar om na te denken. Hij had juist z'n laatste papieren in het kistje gedaan en nam de sleutel mee...

Toen gleed hij uit en hij liet de sleutel vallen... Gelukkig dat hij zelf niet in de zee gevallen is, want hij kon niet zwemmen.

BRAM : En kon je dan het kistje niet openbreken?

VROUWTJE SAAR : Nee, dat heeft mijn vader ook één keer geprobeerd, maar het is een heel sterk slot.

TOET : Dus je vader kon zelf ook niet meer aan zijn spullen en papieren.

VROUWTJE SAAR : Nee, maar dat vond hij niet erg. Hij was toch met pensioen dus hij had dat allemaal niet meer nodig. Daarom heeft hij het kistje maar zo gelaten...

BRAM : Zouden we toch niet op één of andere manier dat kistje open krijgen? Ik ben toch wel heel erg...

TRUUS : (*Komt plots binnenvallen.*) Toet, Toet! Je moet onmiddellijk naar het paleis komen. De prins is razend omdat hij jou nergens kan vinden. Hij scheldt iedereen uit...

TOET : Oeioeioei... (*Springt overeind, wil snel doorgaan.*)

TRUUS : Dag ma, sorry dat ik hier zo kom binnenvallen, hoor. Maar 't is me allemaal nogal wat, hé. Weet ge al hoe dat ge...

TOET : Maaa-aaa. Komaan, we gaan vlug terug!

TRUUS : Maar wacht efkes jongske, ik wil...

TOET : MA! Ik wil niet dat de prins mij in de gevangenis gooit.

TRUUS : (*Wil eigenlijk verder tateren, maar zwijgt verbaasd. Gaat toch mee naar buiten.*) In de gevangenis? Maar jongske toch, hoe komt ge daar nu bij? Zoiets zou de prins toch nooit doen zeker... (*verdwijnt ondertussen met Toet door de deur.*)

VROUWTJE SAAR : Ons Truus is nog niets veranderd, merk ik. Nog altijd dezelfde taterwater.

BRAM : (*Zit ondertussen aandachtig het kistje te bestuderen.*) Vrouwtje Saar, is er geen slotenmaker die een nieuwe sleutel...

VROUWTJE SAAR : Nee, nee.. dat heb ik allemaal al geprobeerd. De enige manier om het kistje open te krijgen is met de sleutel die op de zeebodem ligt...

BRAM : Goh, ik wou dat ik een duikpak had, dan kon ik...

VROUWTJE SAAR : (*enthousiast*) JAA. JA. JA. JAA... Natuurlijk! Bram, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht! JA! JA! JA!!!

BRAM : (*geschrokken van de uitbarsting en geïnteresseerd*) Wat, wat, wat...?

VROUWTJE SAAR : In de kelder ligt nog een oud duikpak van mijn broer. Ga jij maar eens kijken. Het ligt in de groene koffer.

BRAM : (*Springt meteen recht en rent naar de kelder. We horen een bonk achter de coulissen.*) Auw!

VR : (*geschrokken*) Wat doe je?

BRAM : Ik botste tegen de muur. Wat is het hier donker zeg.

VROUWTJE SAAR : Als je even wacht, wennen je ogen wel aan het donker. Er komt toch wat licht door het kelderraampje? (*schudt lachend het hoofd*) Wat een leuke jongen zeg... en zo nieuwsgierig... maar ik geloof nooit dat hij echt de zee in zal duiken...

BRAM : (*Komt terug. Hij heeft een ruimtepakachtig duikpak aan, met zuurstofflessen op de rug. De helm heeft hij onder z'n arm.*) Ik ben er klaar voor.

VROUWTJE SAAR : (*Keurt Bram, kijkt of duikpak goed zit.*) Ben je wel zeker dat je het durft, het is heel heel diep hoor!

BRAM : (*stoer*) Dat vind ik niet erg. Ik ben trouwens veel te benieuwd welke oplossing in dat kistje zit. Zo! Waar heeft je vader die sleutel precies laten vallen?

VROUWTJE SAAR : Ik zal het je tonen, kom. (*Gaan naar buiten – voor het doek – wandelen naar het einde van de pier.*) Hier was het.

BRAM : OK. Dan zal ik maar vertrekken, hé. (*Maakt aanstalten om in het water te springen, Vrouwtje Saar houdt hem tegen.*)

VROUWTJE SAAR : Bram, je moet wel eerst je helm opzetten, hoor.

BRAM : Oeps, vergeten. Dankjewel Vrouwtje Saar. Voilà, is het zo goed?

VROUWTJE SAAR : Ja Bram, dat is veel beter. (*Bram draait zich om om in het water te springen, Vrouwtje Saar houdt hem weer tegen.*) Oh, Bram. Er wordt verteld dat er hier in de zee een watermonster woont met twee koppen.

BRAM : (*lachend*) En dat moet ik geloven?

VROUWTJE SAAR : Ik weet het niet, ik woon hier al mijn hele leven en ik heb dat monster nog nooit gezien, maar ik wilde het je toch vertellen.

BRAM : *(lachend)* Weet je wat, als ik een monster tegenkom, dan zal ik zeggen dat het zich aan u moet komen laten zien. Tot straks Vrouwtje Saar.

VROUWTJE SAAR : Dag Bram. Wees toch maar voorzichtig hé.

(Bram springt in het water. We horen een plons. Vrouwtje Saar kijkt hem nog even na en wandelt dan over de pier terug naar haar huisje.)

Scène 4

(Bram komt op, kijkt bewonderend rond, geniet van de onderwaterwereld.)

BRAM : Wauw, 't is hier prachtig. Wie denkt dat hier een watermonster woont is niet goed wijs. 't Is hier veel te mooi en helemaal niet griezelig... Huh, een watermonster... flauwekul... Hé kijk daar, een zeepaardje... *(ziet de kooi)* Hey, waauw, dat is graaf zeg. Dat zal wel een kooi zijn van een piratenschip dat hier lang geleden is gezonken. Misschien ligt er nog wel ergens een schatkist ook... *(Ondertussen zwemt achter Bram een inktvis voorbij, bekijkt Bram en zwemt verder. Bram ziet het niet. Hij kijkt nog rond, dan valt z'n frank over wat hij eigenlijk kwam doen.)* Oei, da's waar ook... de sleutel; ik moest hier de sleutel komen zoeken... Aiai, dat zal wel niet zo simpel zijn... *(Buigt zich voorover en speurt de bodem af. Ondertussen komt het watermonster op, het heeft twee koppen en aan één van z'n twee nekken hangt een sleutel. Hij wordt gevolgd door twee inktvissen.)* Er ligt hier precies vanalles op de zeebodem... Kijk hier een schoen... haha... en wat is dat... oh een lepel, dat zal wel van dat piratenschip... *(botst met gebogen hoofd tegen het watermonster)* ...Hola, pardon... *(wil verder gaan zoeken, monster gromt, Bram kijkt op, schrikt heel erg. Stotterend.)* H-h-h-h het w-w-w-wa-wa-waa-watermo-m-mo-monster. Heu, ikke, ikke, ikke moe... *(Draait zich om en wil*

vluchten, maar wordt tegengehouden door de inktvissen die achter hem zwommen.)

OCT : Héwel Bubbel,... heb ik...

BUBBEL : *(gromt)* BAAS Bubbel bedoel je, BAAS Bubbel!!

OCT : Euh ja, baas Bubbel. Heb ik goed de wacht gehouden ja of ja...?

BUBBEL : *(verstrooid)* Ja, ja... *(tegen Bram)* Wel wat voor een vreemde vis ben jij?
Wat kom jij hier doen?

BRAM : Euh, ikke... *(Ziet dan de sleutel rond Bubbels nek, enthousiast)* Hee, de sleutel, jij hebt hem gevonden!

OPUS : Nee, nee. Eigenlijk had het zeepaardje hem gevonden, maar Bubbel heeft hem afgepakt.

OCT : Ah ja, want alles wat de vissen vinden moeten ze aan Bubbel afgeven...

BUBBEL : Houden jullie toch eens jullie grote mond. Wat moet jij met die sleutel... wat weet jij van die sleutel?

BRAM : Het is de sleutel van de vader van Vrouwtje Saar. Hij heeft hem lang geleden in het water laten vallen, maar nu hebben we hem nodig om het kistje open te maken...

BUBBEL : Welk kistje?

BRAM : Wel, het kistje van...

BUBBEL : Ach, laat maar. Je krijgt de sleutel toch niet. Hij is van mij. Ik heb hem eerlijk afgepakt. Het is trouwens de enige sleutel die past op mijn kooi daar, waar oct en opus jou nu gaan insteken.

(Oct en Opus trekken Bram mee. Bram stribbelt tegen. Bubbel geeft sleutel aan Opus.)

BRAM : Mij in de kooi steken? Nee! Laat los! Waarom doe je dat? Ik heb toch niets misdaan?

BUBBEL : Waarom? De sleutel is van mij, en wie iets wil dat van mij is, moet daarvoor gestraft worden. Daarom dus. *(Bram wordt in de kooi gestopt, deur gaat toe.)* En, mijn lieve kind, omdat ik wel eens zin heb in een lekker

kindje... Het is al zeker 103 jaar geleden dat ik nog eens een mensenkind heb gegeten.

BRAM : Wat? Gaat u mij opeten? Nee, dat mag niet... Dat kan toch niet. Dat... dat...

BUBBEL : Ik mag en kan hier alles! Want ik ben hier de baas in zee. Grote Baas Bubbel. Hip hip Hoera! Hahahahaa... *(Af. Opus doet deur op slot met sleutel. Bubbel van achter de coulissen.)* Oct en Opus, dekken jullie de tafel alvast. Maak er maar een mooie feesttafel van, want dit wordt echt een feestmaaltijd.

OCT & OPUS : OK baas!

OCT : Zo, klein mormeltje. Dat was het dan. Binnen een uurtje blijft er van jou niks meer over! Pech gehad!

OPUS : Komaan Oct, we moeten de tafel gaan dekken. De baas wacht niet graag. *(Oct en Opus lopen af en aan om de tafel te dekken.)*

BRAM : Ooh, wat vreselijk. Ik had vrouwtje Saar moeten geloven. Ze had toch gelijk. Och, wat moet ik nu doen... *(kijkt om en ziet de inktvissen)* Hé, wacht eens... Ik krijg een idee. Die inktvissen zien er niet al te snugger uit. Ik denk dat ik een manier weet om hier uit te geraken én de sleutel te pakken te krijgen. Maar dan moeten jullie mij wel helpen. Willen jullie dat?... O.K. Luister goed. Als Oct en Opus straks de kooi terug komen openmaken, zal ik tot drie tellen en dan doe ik zo. *(steekt vuist in de lucht)* Op dat moment dat ik mijn vuist in de lucht steek, moeten jullie allemaal tegelijk heel hard "BOM" roepen, één keer maar, en dan direct muisstil zijn. Als jullie dat goed tegelijk doen, zullen de inktvissen, hoop ik, heel hard schrikken. Dan kan ik vlug uit de kooi kruipen en mij achter dat rotsblok verstoppen. Als Oct en Opus dan aan jullie vragen waar ik ben, wijs je allemaal naar verschillende kanten. Als dat lukt... dan heb ik een plannetje om de sleutel te pakken te krijgen en te ontsnappen. Denken jullie dat jullie dat durven? O.K. Afwachten dan maar. *(Bram zet zich neer, zo ver mogelijk van de deur vandaan.)*

(Bubbel komt terug op. Hij heeft aan elke nek een "slab" (grote witte doek) hangen. Hij heeft een grote vork en een groot mes bij. Hij keurt het werk van Oct en Opus... is tevreden, legt mes en vork op de tafel.)

BUBBEL : Hé, jullie hebben peper en zout vergeten. *(Oct en Opus willen dit gaan halen, maar Bubbel zegt:)* Neenee, ik zal het wel gaan halen, dan kan ik zelf nog wat lekkere kruiden uitzoeken. Halen jullie dat klein mormel daar al maar uit de kooi en leg hem op mijn bord.

OCT & OPUS : O.K. baas.

(Bubbel af. Opus doet het slot open met de sleutel, haalt de sleutel uit het slot, doet de deur open. Bram staat achteraan in de kooi.)

OCT : Komaan mormel, niet zo treuzelen, de baas heeft honger.

(Ondertussen trekt Bram de aandacht van de kinderen, telt duidelijk op zijn vingers tot drie en steekt dan duidelijk zijn vuist in de lucht. De kinderen roepen "BOM". Oct en Opus schrikken heel erg – ze duiken onmiddellijk in elkaar en houden hun armen boven hun hoofd, alsof ze bang zijn dat er iets gaat vallen. Bram loopt de kooi uit en verstopt zich achter het rotsblok. Na een paar tellen kijken de inktvissen voorzichtig terug op. Ze kijken omhoog en om zich heen.)

OCT : Wat was dat? Waar kwam dat lawaai vandaan?

OPUS : Misschien twee schepen die...

OCT : Verdorie! Dat kind is weg! Oeioeioei. De baas zal razend zijn.

OPUS : O nee! Hoe kan dat? Waar kan hij naartoe zijn?

OCT : *(tegen publiek)* Hebben jullie gezien waar dat mormel naartoe gezwommen is?

(De kinderen wijzen (hopelijk) naar verschillende richtingen. Oct en Opus rennen elk verward naar een kant. Ze zoeken zenuwachtig. Dan gaat Bram op het rotsblok staan.)

BRAM : Joehoe! Wat zoeken jullie?

(Oct en Opus komen elk van een kant naar Bram toegelopen.)